

[Ole Bjørn Kraft.]

skabt vestunionen mellem Storbritannien, Frankrig og Beneluxlandene? Tror man, der er en særlig lyst hos disse af krigen så hårdt ramte lande, hvis økonomi er så vanskelig, som den er, til at skabe et krigsapparat? Nej, når det finder sted, er det, fordi der i disse lande er vokset en overbevisning frem om, at det samarbejde mellem stormagterne, som freden må hvile på, ikke har kunnet tilvejebringes, fordi der i disse lande er vokset en følelse frem af, at en ny stor fare er brudt frem, og den er fremkaldt af de begivenheder, vi har oplevet langs Europas østgrænse. Det var begivenhederne i Tjekkosllovakiet, der vakte de demokratiske folk til bevidsthed om en fare, der eksisterede. Det er frygten for, at denne ekspansion skal fortsættes, det er frygten for, at de kommunistiske kupforsøg skal blive forsøgt andre steder, det er frygten for, at disse kommunistiske bevægelser skal understøttes af den russiske magt, der har skabt den følelse af nødvendigt sammenhold i de demokratiske stater, som jeg her taler om. Og det er ikke underligt, at denne frygt opstår, for ikke alene foreligger der hårde, barske kendsgerninger for os, som det vil være letsindigt at se bort fra, men hvis vi ser på de teorier, der er fremherskende i Rusland, i den russiske politik, i den russiske politiske litteratur og i de udtalelser, som Ruslands ledende folk har fremsat, så finder man også, at der er en god begrundelse for at nære en frygt. Man kan have et håb om, at denne politik ikke vil blive fulgt, men man kan ikke undgå at nære en frygt, og egentlig undrede jeg mig over, at det ærede medlem udtalte sig så frimodigt, som han gjorde her i dag, fordi vi ved, hvor farligt det er for kommunister også i Danmark at udtale sig imod de læresætninger, som bliver doceret fra Moskva. (Aksel Larsen: Hvordan det?). Fordi man er udsat for at få en bandbulle på samme måde, som Tito fik det, at blive udelukket fra det kommunistiske fællesskab, man er så ivrig for at tilhøre. Det ærede medlem synes ikke at erindre, at den sovjet-russiske republiks grundlægger har udtalt sig om de spørgsmål på en måde, som det sikkert ikke kan være velkomment, at det ærede medlem udtaler sig imod. Jeg har her en bog af en anden fremtrædende russer, hans navn er Stalin. Han har skrevet en

bog bl. a. om de leninistiske læresætninger, og i denne citerer han følgende udtalelse af Lenin:

„Vi lever ikke blot i een stat, men i et system af stater, og det er utænkeligt, at Sovjetrepublikken skulle vedblive at eksistere i det uendelige side om side med imperialistiske stater. Til syvende og sidst må det ene eller det andet system sejre.“

Heri ligger der en klar tilkendegivelse af, at man fra kommunistisk side kun kan se fremtiden som en stadig kamp mellem disse systemer, og man uddyber nærmere, hvorledes denne kamp skal føres. At det er disse retningslinier, der er vejledende og bestemmende for de kommunistiske partier, har vi set vidnesbyrd om ikke mindst i de sidste år, thi Lenin siger videre, at en sejr for det kommunistiske parti kun kan nås derved, at den kan føres på internationalt plan ved forenede anstrengelser af arbejderne i alle lande.

Med andre ord, det, som her doceres, er det, der udfolder sig måned for måned for vore øjne, et sammenspil mellem den russiske magtpolitik og den kommunistiske verdenspolitik. Sådan er det, siger Lenin, og Stalin citerer det, og han tilføjer noget, som bør gøre det ærede medlem betænkelig. Han siger, at enhver, der ikke kan forstå dette, er på en gang en uheldelig opportunist og en håbløs — der står her i den engelske udgave, jeg har, et ord, som jeg ikke rigtig tør oversætte for den højtærede formand, men som egentlig burde oversættes. Der står „nincompoop“, og jeg tror, jeg kan nøjes med at sige „tåbe“. Den, der altså ikke kan forstå, at det er efter disse retningslinier, kampen skal føres, „kalder jeg på een gang for en uheldelig opportunist og en håbløs tåbe“.

Når det ærede medlem taler, som han gør i denne sal og stiller tingene på hovedet, er det et led i hele den måde, hvorpå man arbejder propagandistisk fra det kommunistiske partis side. Det er virkelig meget vanskeligt, når man stiller alting på hovedet, for almindelige danske læsere f. eks. for tiden at læse „Land og Folk“, for det kræver et ganske særligt arbejde at finde ud af, hvad det egentlig er, dette blad skriver om, hvad det er for et land, det giver en skildring af, og hvad det er for synspunkter, det